

II. évfolyam 15. szám.

Budapest, 1883. június 1.

HUMORISZTIKUS KÉPES KÖZLÖNY.

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

A SZERKESZTÉSÉRT FELELŐS:
BARTALITS IMRE.

ELŐFIZETÉSI DIJ BUDAPESTEN, VAGY VIDÉKRE POSTÁN BÉRMENTVE: EGÉSZ ÉVRE 2 FORINT.

EGYES SZÁM ÁRA 10 KR.

ELŐFIZETHETNI:

BUDAPESTEN: VIII., ESZTERHÁZY-UTCZA 12. SZ. VIDÉKEN: MINDEN POSTAHIVATALNÁL.

BUDAPEST.

BARTALITS IMRE GYORSSAJTÓNYOMÁSA.
1883.

Teljes számú példányokkal még folyvást szolgálhatunk.

FÜSTÖLŐ.

ANTISEMITIKO-SATYRIKUS ÉS HUMORISTIKUS KÖZLÖNY.

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN ÉS 15-ÉN.

A SZERKESZTÉSÉRT FELELŐS **BARTALITS IMRE** KIADÓ-TULAJDONOS.

ELŐFIZETÉSI ÁR
postal bérmentes szétküldéssel:
Egész évre 2 frt.

Egyes szám ára 10 kr.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIYATAL,
hová a lap szellemi részét illető közlemények,
előfizetési pénzek és hirdetések küldendőik:

BUDAPEST, VIII., ESZTERHÁZY-UTCA 12. SZ.

HIRDETÉSEK:

Egész oldal 20 frt.
Fél oldal 10 frt.
Negyed oldal 5 frt.

Kéziratok nem adatkak vissza.

A végtárgyalás napja.

Közleg már a nagy nap, végtárgyalás napja . .
Juda egész faját ez megrázkódtatja,
Bár a véres tézsta a torkukra forna!
Régen más volt ám a törvény, kor, hej, más ma.
A gazemberekre bittal hegedültek . . .
Most csak tagadni kell és nyugodtan ülnek
Hüsön a kóterba?

Korrupció korát éljük és „haladunk“,
Betörök főnket, ha igazat szól ajkunk.
Jószivű zsidókat mért is érné átok,
Tán hogy szentelének és előre látók?
Hogy a páska laskát évszázadok óta
Vérrel fűszerezik? Hisz az régi nóta!
Hisz ők ártatlanok!

Beletörök néha sakterek bicskája
A véres mütétbe . . . Nem baj! Spongyát rája!
S ha fel jár kísértetni megölt Eszter árnya,
S iszonyú gyöttelelem a gyilkosok álma,
Van elég banknóta, jó zár az a szájra,
A kíváncsi világ a tárgyalást várja.
Csak ennyiből állna?!

Fizetett Ötvösök védelme daczára,
Kimondják a „bűnös“-t a gyilkos bandára.
Nehogy a halandó sokáig örüljön,
Felmenti a legfőbb ítélőszék ott fönn.
Kirepülnek újra majd a jó madarak,
S rajtunk majd a külföld jó izűt kaczaghat.
Lesz zsidók közt öröm.

Sok gazság történik a kerek ég alatt.
Csak a bűnös lélek oda bent nem hallgat.
A saktereknek nem leend nyugovása,
Bántja őket majd a lélek furdalása.
Nagyobb kín leend az börtönnél, bitónál,
Nyomorult zsidókra átok, megvetés száll.
Mindenki meglássa!

Pusztulunk és veszünk, s hazánkknak jó napja
Nem lesz, csak a régi, dicső kort siratja.
Magyarok Istene! Tekints bús hazánkra,
Tisztítsd a sáskáktól, mely lakóit bántja.
Nyujts világot, vigaszt az alvók keblébe,
S lehet boldog akkor Árpád dicső népe.
Igy multját siratja.

A. G.

Az elválhatatlanok.

Egy orosz városkának főutcájában egymással szemközt két rozszant ház áll. Mind a két házban zsidó üzlet van. Az egyik üzlet czéjje Kohn Mózes, a másiké Levy Mózes. Mindketten viselt ruhával, rozoga butorokkal és mindenféle szemétre való tárgyakkal kereskednek. Külön üzletük az uzsora. Ha Kohn 160%-ra ad pénzt a gojimmak, akkor Levy 155% mellett adja pénzt; ha Kohn olcsón adja czikkeit, úgy Levy még olcsóbban adja. Az üzletirigység már rég ellenséggé tette egymást. Az antisemita mozgalom miatt, mely e kis városkát sem hagyta érintetlenül, megegyeztek a zsidók, hogy majd kivándorolnak szép Magyarországra. E dicséretreméltó mozgalom élén állnak Kohn és Levy, mindegyike azon boldog utógondolattal, hogy majd ily módon unalmas konkurensüket elvesztik. Mindketten eladták házukat és üzletüket és egy bizonyos napon az összes zsidók, természetesen, hogy Kohn és Levy is, elhagyták a várost. A midőn azonban beesteledett, Kohn egész csendben visszasompolygott a városba. Ő ugyan házát eladta, azonban egy keresztény ügynök által suttyomban megvétette konkurensének házát és üzletét, melyet ő jobb fekvésűnek és szebbnek vélt. „Ha csak Levy nem lesz már itt, egy goj konkurrens nem félték“ gondola magában, és boldogan áthatva azon érzettől, hogy sikerült neki veszélyes ellenfelet kijátszani, ennek házát és üzletét lefoglalta.

Másnap reggel Kohn ablakát kinyitván, egykori házához tekintett át, mely most előtte sokkal kisszebbnek és igénytelenebbnek látszott. Azonban ki írja le elsőrnyüködését, midőn néhány percz mulva volt há-

zának ablaka szintén felnyilt és abban gyűlölt ellen-

felét, Levyt pillantá meg. Ez nem kevésbé ravasz mint Kohn, eladá ugyan házát és üzletét, de konkurensének üzletét vétette meg saját részére ugyanazon ügynök által, kinél Kohn is cseberberélt; Levy ép úgy mint Kohn csak látszólag vándorolt ki.

Az első pillanatban majdnem megpukkadtak mérgükben, később azonban hangosan nevettek, s jó reggelt kívántak egymásnak.

Néhány nap mulva azon gondolatra jöttek, hogy üzletüket társüzletté alakítják, és miután ők a helység egyedüli zsidói voltak, (boldog helység, hol csak két zsidó van!) összekötött zsidó üzlet és uzsora-üzletük a legjobb virágzásnak indult, és e városkában azóta csak egy „Levy-Kohn“ czég diszeleg ezen melléknével:

„az elválhatatlanok.“

Különbség.

Jobban boldogul a szemcs; — ám más nézet uralg most, Szemtelen a judasarj, mégis előre halad!

A. G.

Zsidó riadó.

Thalpra Kóbi, hí a haza!
Itt az idő, most vagy soha.
Zsidók legyünk vagy magyarok?
Ez a kérdés válasszatok.
Izraelnek istenére
Eskhüszünk,
Eskhüszünk, hogy magyarok mi
Nem leszünk.

Gazok voltunk mostanáig,
Khárhóztak ósapáink,
Khik szabadon loptak, csaltak,
Magyar földben nem nyughatnak.
Izraelnek istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy magyarok mi
Nem leszünk.

Sehonnai bitang ember,
A ki „tussolni“ most nem mer;
Kinek drágább becsülete
Mint a sakterek élete.
Izraelnek istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy magyarok mi
Nem leszünk.

Szebb a magyarnál a zsidó,
Mert nagy schvindlér, huncfut, csaló.
Mi mégis magyarok voltunk:
Magyar polgár pénzét loptuk.
Izraelnek istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy magyarok mi
Nem leszünk.

A zsidó név megint szép lesz,
Méltó foghagymás híréhez,
Mit rákentek a századok,
Tetőzzük a gyalázatot.
Izraelnek istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy magyarok mi
Nem leszünk.

Hol sirjaink emelkednek,
Az utódok oda köpnek!
De mi annak is örülünk,
Mert rég a pokolban sülünk.
Izraelnek istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy magyarok mi
Nem leszünk.

Bolond Istók.

Ulpianus Iczig jogász és Aesculapius Pinkász orvosnövendék discursusai.

Ulp. I. Ez aztán valta pech! Todod, hodj fáklásos menet akarta rendezni professor Kautzknak, ki addig irt, s madjaráztatott, s buktatott a jogászokat, mig belecseppente magát az osztrák-magyar bank alkormányzói székbe.

Aesc. P. Minekh khültekeztetek volna a drága főrekes fáklákra? Lette volna belüle rebach?

Ulp. I. Warum neth! Todod, hojd mast van a nadj vizsga idő s edjetemen. En is aláirtam ősi nevem a fákla vivő s rendezű bizottságba magamat, s legjobban akartam az első sorban ablakja alath a rekedésig „eljen“-t ordítani. Todod miért?

Aesc. P. Djanithom csakh.

Ulp. I. Hodj a vizsgán majdan átcsúztatja engümet érte, s meg leend az érdem jotalma. Hja! De zsidó tervez s Izrael végez. Khautz khérte, hojd mivel beteg vadjon a házában, maradj a fáklás heccz. S mastand csak ödvözlő beszédet tartandanak, hol én nem vehetek részt magamnak.

Aesc. P. Nutha bene! Ogyancsak szaporodunk mi az edjetemen. Mint a quaestor bácsitól érthesöltem, sokkal több zsidó hallgató van mast, mint taval, mikhur 884 darabon voltunk.

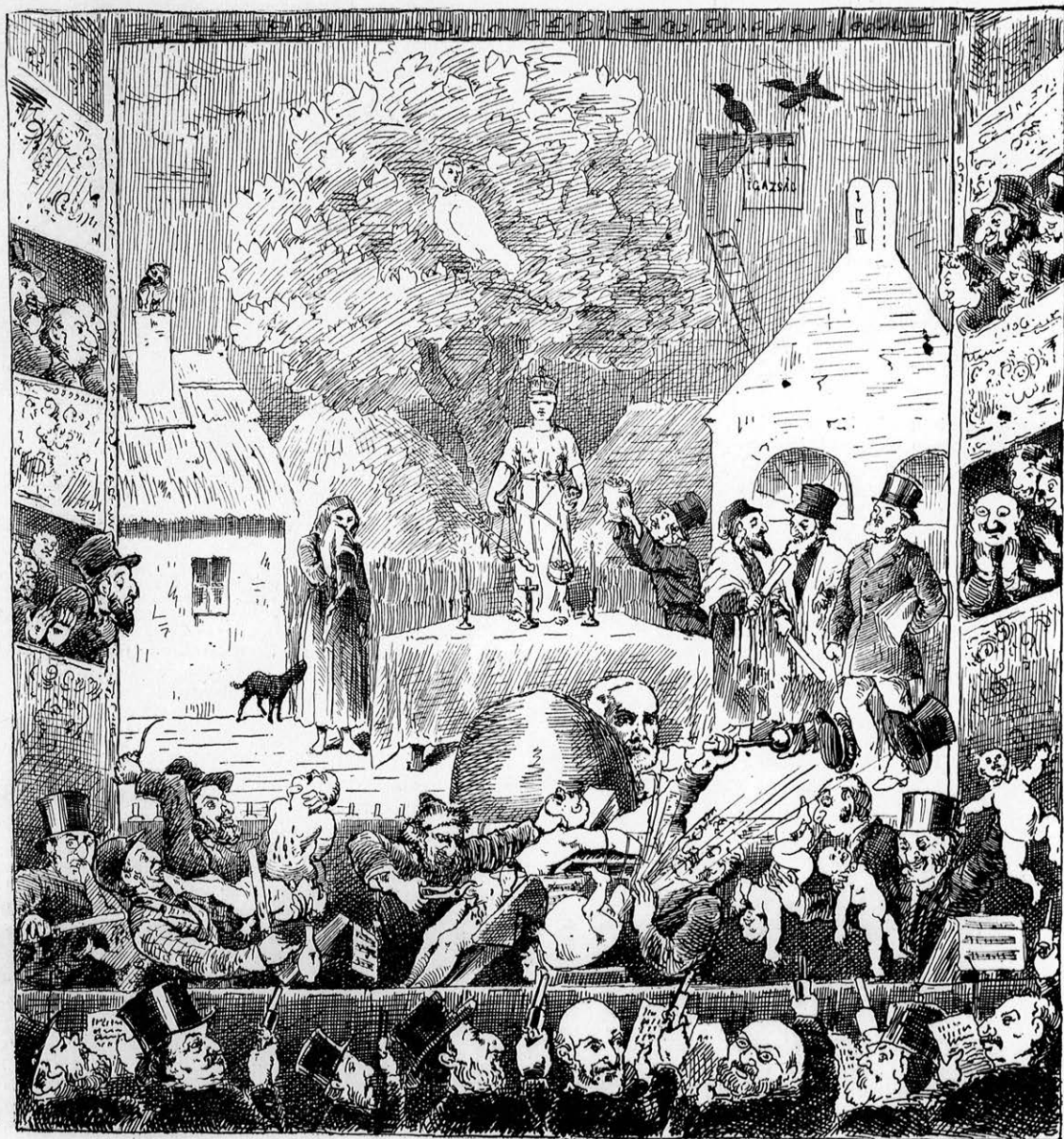
Ulp. I. Az ám! S a pálya és ösztön díjakat is leginkább zsidó hallgatók kapták.

Aesc. P. Nálonk pedigh ójra edj rakhás zsidó hallgató teszi a rigorozomot. Oh mily ödjes betegnyozó urvasul lesznek majd azok a goj madjaroknak.

Ulp. I. Das ist wahr, bajtárs! Ti a goj betegeket, mi a goj zsebekhet nyózzok.

A FÜLEMŰLE PER.

- A „Fütyty“ népszínműből. -

Solymsiné. A jussomat nem hagyom. Inkább az utolsó köny is száradjon ki szememből. Az a fülemüle az én portámon dalolt (a fára mutatva).

Sakterek. Vü? Vü? A mienk jussunkat nem engedhetjük mi sem. Az a fülemüle a mi portánkon (a zsinagógára mutatva,) sirta ki legutoljára hattý dalát.

Ötvös. Már Aristoteles is említést tesz a rituális falusi libákról, tudományos néven szüitrika gojitríka lányitrika, melyeknek móját ugyan nem igen kedveli a keletről beszármozott világralonra jutott görbeorrú népfaj, de saktolt vére nagyon jóízű fűszer pátkatésztahoz. Hogy ily angyali szárnyakon égbe jutott madárkák mily hangon zengik haláléneküket, azt ime itt illusztrálom s kérem a bíróságot, hogy felemre döntőn az igazság.

Solymsiné. Én a tényekre és igazságra hivatkozom.

Igazság istenasszonya. Itt is fütýölt, ott is fütýölt a csalogány, de mégis (a sakterek felé nézve) ezeknek kétszeresen s utoljára fütýölt. Tehát ezek az igazság és az Esztermadár.

Veszendő fejszének a nyele.

T—a K—n. Hiába fogom erősen a szarvát, nem tejel már ez a jószág. Ugye Iczigeim?

Iczig (a sakterkést fenve). Das ist wahr! (A száradó lengyel országi bőrre mutatva.) Ha már kihasznált, legjobb lesz a bűrét lenyozni.

Japjő nyírés.

Ki ne ismerné a művész hajjú Hermányt, ki már nem rázza meg rémesen lengyelzsidó forma üstökét a „t házban.” A „tudomány mártírja” nem agyarkodik már azokra az igazat mondó antisemitákra, kik ellenségei a rovar tenyésztésnek s a zsidóknak, mert azoknál tág mező nyílik az utóbbira. Furcsa bogarai vannak a fejében és borszeszes üvegeiben. A japjő nyírés ideje itt levén, ha Vármányával s lajb zsidó huszárjával ő is aláveti magát e műtétnek — a természetrajz fejlesztése érdekében. A kutatás alatt ludmáj pástétomot fogyasztanak.

KRÓNKA.

MÁJUS.

15-én. **Algiriában**, Afrika egy tartományában is ébredik a nép. Ott is van Juda ivadékaiból egy sereg, s a nép érzékeny tagletekben adott kifejezést a zsidók iránti forró szeretetének.

16-án. **Nálunk** még muszkább állapotok vannak mint Oroszországban, hol újólág demonstráltak a zsidók ellen, elanynyira, hogy három szótnya kozák (három század) sem bírta a felháborodott városka kedélyét lecsillapítani — mert rokonszenvezett a lakossággal.

17-én. **Turalla Emilia** olasz énekesnő máskülönbön liptómegeyi haszonbérli zsidó lánya nem találván a király-utczai sängereiókban gixereinek, lábikráinak mutogatására alkalmas helyet, a zsidó zsurnaliszták által csapott dieshymnus után Hegyi Aranka kollégialis örömeire ott svindlerkedett a nemzeti színpadon, mint olasz énekesnő; jóllehet, hogy még sohasem látta azt a „helyet, hol a ezitrom virul”: Olaszországot. Vakulj magyar!

18-án. **A zsidók becsületességét** legjobban kimutatja Pécsvárosa, melynek törvényészéke előtt Spitzer József és társa okirat hamisítás és hamis tanu szerzés miatt, Kohn József hatóság elleni erőszak miatt van bevádolva. Van még a zsebőkben 5 hatos, elég az, hogy a régi hős magyar vezérek nevére magyarosítsák a bemocsokolt nevéket.

20-án. **Jön a másik hír is.** Nagyvárad sem szükkölködik a gaz jordánokban. Kohn Ignác gazdag kereskedő és virilista fogatott el ott, mivel Leucht Gézátt 3000 frtos váltót csikart ki, holott a váltó teljes értékét fizetnie kellett volna. A szakavatott manipuláns zsidó talán kap valami büntetést.

26-án. **Olyan szép leányai** vannak ezeknek a magyar gimnoknak, hogy szinte összes „erélylyel” nyomoztatik a fővárosi rendőrség által, hova tűnéznek el azok. Hát biz azokat fényes igérettekkel csalogatják ki az emberkereskedők a külföldi kéjházakba, hol páriákká válnak. A lapok tele vannak ily undok büntényekkel, melyeket csakis z s i d ó paránza lélekkufárok üznek csupán. Aluszol igazság?

28-án. **Lapunk kiadó szerkesztőjét** ezélett néhány héttel 30 frt pénzbírságra ítélték, miután „Solymosi Eszter vagy a tiszta-eszlári gyilkosság” című fizetkének három kiadását nem küldötte fel háromszor a sajtóhatóságnak. Volt nagy öröm a zsidólapokban s hozták az ítéletet a „Gerichts-Halle” rovat alatt. Arról azonban, hogy a beadott fellebezés folytán a kir. tábla felmentő ítéletet hozott, hallgat a zsidó krónika.

29-én. **Kisz József**, a gyöngye szárnypróbalgató, seftelő vadpoéta nem hallgatván Petőfi ama szavaira, hogy „ti vadpoéták, bikficzek, ugyan ne csirippeljetekek”, az ősi koronáz városba, Székesfehérvárra ment, hogy a már elcsépeelt tavaszi zöngeménnyel s lopott tárgy balladákka hatást hajhásszon, mert már Budapesten a köznapiság utjában vészett el. Mint jordan, kóser kedvéért jordánhoz szállt. A „Vörösmarty kör” elég gyenge volt tödőzőlni, s csak annak elnöke fumigálta a csiripelő verebet. Találkozott Kisz József, az „ünnepele” ott egy ismerős kereskedővel, nyüzőjával Fehérvárnak. Panaszkodik a kereskedő Kisznek, hogy nem bírja megszerzeni az áruszállításra szükséges lovakat. A „költő” zsidó herezséssel, s pökhendiséggel ezt mondá: „En rendelkezésre bocsájtom a Pegázusomat”. Nevetve válaszolt az elavult vicezeiről ismeretes, gymnáziumból kicsapott zsidó kereskedő. „Köszönöm a sziveséget, de én magam se merek ráülni, pláne az önére, mert már egyszer ledobott.” Kisz annyira találva érezte magát, hogy elszellett Fehérvárról.

Bálint gazda töprengései.

Már csak komédiázni járnak föl a mi követeink a hongyülésre. Látják, hogy hova jutottunk, tönkre silányitanak bennünket azok a piszkos jordánok uszóraskodásukkal. S mit fundálnak ki az országyülésen. Uj adókat gondolnak ki, mikor már eddig is nyögünk. A termésből nem lehet megélni, s bizony ilyenén formán nem csoda, ha túlad a legjobb gazda is vagyónán, gazdasága elpusztul, zsidókékre kerül. Oda fön pedig a követ urak nem gondolnak választóikra, hanem egymás közt tanulják a czélbalövést. Jobb volna, ha szétnéznének közöttünk, s az uzsora törvényen rágódnának, s tennék valamit, hogy el ne vesszen népünk.

* * *

Majd most jönnek haza beszámolni Csak tudnák, milyen szemmel néz rájuk, s milyen kevés lesz a beszámoló beszédjükön a nép. Elcséplőt, nagy szavakat mondanak megint, s hogy mily országos munkát cselekedtek. Már pedig szó ide, szó oda, de ha eljön az új választás, bizony természetes észszel mondhatom, hogy kipottyán sok követ az állásából s választói keserves jogukat használva, csak olyan hazánk remítő helyzetét belátó képviselőkre adjuk szavazatunkat, mint Istóczy, Ónody, Simonyi, Szalay és Verhovay. Tudom, ha ilyenekhez hasonló emberek veszik kezökbe a zseplőt, nem fog a szekér aza menni, a merre a zsidók húzzák.

Sűrű csillagos az ég...

Sűrű csillagos az ég...
Majd felébredsz nyüzött nép...
De már akkor késő lesz,
De már akkor késő lesz,
Ha magyar hon mienk lesz

Izrael.

Nyakighas Dalfi levele.

Theins szerkesztő ór!

Thetszik tudni, hogy a khtyák a dögre, zsidók a rebachra — ha phukolban vannak is, összefuthnak!

Alig hojd a moltkor khözölthem pumpás thervemeth, hojd a Phancsova vidéken letelepített csángók khözé thanácsos lenne Rum vidékéről egy-khét zsidó családóth khitelepíteni: máris annyira előzönlötte és formaszereleg ostrom alá vette házamat, az a sok rebach otán ásitó zsidó, hogy uthóljára már magam is elhittem, hogy mégis szemtelen tholakodó egy nép ez a zsidó!

Bármennyire mondtam is nekik, hogy a cshángók khözé még most csakh egy-két zsidó családnak lesz alkalmas helye, minden beszédem eredménytelen volth. Mindegyre hangosabban khövetelthék, hojd csakh vezessem őket a csángók khözé, merth Rum vidéken, a hol a lakhósság nagy része Izrael élelmes néphe áthtal ugyszólván khódissá van már théve ily sok zsidó thisztességesen thuvább már meg nem éliet.

Csak egyszerű Phancsovára érheszenek, — mondták az erőszakoskhdók — majd letelepölnek ök otth hatóságí intézkhedés és atyáskhdós nélkül is és hamarosan annyira befészkelhelik ott magukat mint az uthálathos pholoskhák.

Hála fejében phedig megígérthék, hojd ott is előljáróvá thesnek engem, khineveznekh khosgyapjas szalmasarkantus és phinczekhulcsos vithéznek és azonthul mindig Herr von Nyakighasnak fognak engem thítulálni.

Minden lehető megígérthem nekik, gondoltham, hogy a zsidónak nem khell megtarthani ígérthét az csakh a becseüethes emberek szép thulajdona!

Fölhívásomra a Lebsinger csholád is khompárealta mögáth nálam, és darabonkhét nyilatkhozott.

Mindjárt a ferdeszájó és bajszatlan Simon vetterem, minth a cshalád feje kherekhen khimondtha, hojdha majd khöltözökni khell, kizárólag csak Phalesztinába khész khikülözni; de oda is csakh khét fülthétel mellett: 1-ször, ha a zsidóssággal elégdő gojim felér személy is szállítatik; merth ő még vén khorában is csak azokhat szeretheti. 2-szor. Ha Phalesztinában ő lehet a zsidó khirálynakh a khapussa és a khirályi phalothába jövökthől belépthi díjt szedhet. Khimondtha, hojd a cshángók khüzé shegoy sem khivánkhozik; merth azokhat még sokáig az egész ország őrszeme khiséri és a nemzeth keze védí. Ott nincs khiláthás arra, hogy a zsidóknak még mosth a foszthogathásra szabadkhezét engedjenek; de meg otth zsidó fiskálisok sincsenek, ő pedig azokhat nem thudja nélkülözni; merth olyan szomár, hogy sem irni, sem olvasni nem thanultha meg, de nem is thanulhatta meg, merth ő az isthálóban meg a legelőn a lovakh khözött buthán és oly elhagyatottságban nevelkedeth hogy még a pharaszth jerekhek is kherülthék miután thele volt elősí állatokkal. Thekintve mosthan sok phénét, ott egymágának khellene khét zsidó fiskális, egy khirályi bíró és khét zsidó khjerehájthó. Olyan phedig nincs; inkább marad!

A rozsderekhu Karesu Szamáí az jön velem, drága Lotthikháját, mert beteges, Sárphalothán hadja; de helyette mögával vízí Kháinból a harmat verő zsidó leányát a Khádit!

En is megyek; mert itt már se becseüethem se békhém, se phedig jóléthem. A minap is ugy megbérmáltha phufámát a khucsában a rumi khuvács legény, hogy olyan letth az, minth a jó khitellett pandur phofa. Tehát megyek de feleségemeth itt hadjom. Inkább velem viszem a Harmatverő khomám Háni lányát.

Velem jön a Jünsberger is, a khinek a boltjában sokszor van finánczolatlan jánosházi madjar szivar. Ez lesz a vedjes kherkhdő meg a tráfikháns.

Ennyit thelepithünk khi családunkhól, a thöbbi maradjon itth, még van ugys a gojmosk khözé thennivalója.

A thübbire nézve idj thartom jónak: a Savanyu Poitli maradjon itt; vezegesse a Csereshyés khüzéség lakóinak khifoszthásában megvakhulth phapháját. Hedjezen zabot és khészitsen fogphiszkhálókat az orakh számára! A menykhő othán khapokdó Bernáthot magammal viszem. Valamire csak thodom majd használni. Thefen ide-oda khüldözöm, nyáron phedig, ha más dolog nem lesz, khiallithom a khender és mák khözé madárjeshzhőnek. A páváskhdó Savanyu Fánit is elvihethem. Ledjen ez Hámimnak a szobalánya. Khésőbb, ha jól viseli mögáth, majd férjhez adom, elvethetem valami vagabund moszkha zsidóval.

A Korszóit, az én harmatverő krománnak a khompánistháját is szeretném magammal vinni; ámbár ez nem khözülünk, de igen khözibénk való. Jó lenne ottl lökhupeznek ivó- és khártyás phajtásomnak, és jégrehajtónak.

A themetű thöltő Smekszer Számi, a khi ép mosth, midőn a khurona vendéglőböl hazathéri a medicin dakthersági prüfunra khészüli, azth mondtha, hojd ha a jövő medjei thisztojitháskor nem theszik őt medjei fő fizikussá, akkhor itt hadja e medjét és othánunk jön!

Ezekh othán nincs edjébb hátra, minth ntikhölségeth szerezni, sorakhozni, azthán indolni!...

Előbb azonban bueshuzok!

Lebe wohl óh a khi volthál enyém kkedves feleség. Engem helyett szeresd ezothán a phéközlethet! Bokthasd meg a Khároly bácsit. Spendőrozz a gojim khucsmárosoknak thöbbszár lisztet, de khüzébe gipszet vadj bablizhet kheverni el ne mulaszd. Majd ha edjszer a gojim phék elbukhik, rendkhivüli khiadásainkat is a gojimok bören khivásárolhatod.

Éljethet ki is boldogul drága hithelezőim, tharthozásaim miatt ne busuljathok, meg lesz az fizetve, majd megfizethi nekthek a phécsi nadj harang! Most phedig jerthek: Háni, Khádi, Fáni és thi zsidó férfiak, khik a khiküthözésre khészen vadjtok, indoljunk új hazánkba szereneséth próbálni. Ha ott sem boldogolhatunk, thuvább folytatjuk othonkat és mi khezdjük meg a khiküthözést Phalesztinába. Előbb-uthóbb ugys csak ottl lesz helye a zsidónak — előre medjünk és jó szállásth khészithünk. Adieu khucsmárosok! Adieu drága „Füsthölő“!

Nyakighas Dalfi.

a csángók khiléz khilüthözököl zsidók vezére.

Simi monológjaiból.

Az mandják, hojd az ember elondorodhatja mögát a soját selekedetétől is; nű ez nem thodok hodjan eshetné meg rajtam?

Amiképen pirolja a napsugaraktól a hegyoldal: azonképen nem todja pirolni az én pofa sak elküvetett gonoszság miatt.

A szegén ember kemény élethez szokta mögát, keményen bánja az ő toladjon jerekkel is: khüvetkezetes dulong tehát, ha én is keményen bánja velük.

Nem fedezhetők fel azok az utak, a miken én monkásság köréhez jutottam.

Honjodi Ábrohám dololja moghánok

ein trauriges Lied.

Szomoru vadlok én,
Bánathus a legkhem;
Megthürtént, mit saha
Gandalni nem mertem.

Szhédjen und jólátat!!!
En ezt thül nem érem,
Inkháb shoját khézzel,
Khionthok a vérem.

A mi ősi névre!!
— Thodd meg orszá-
világ —

Szenjfhalt sinálta edj
Akhasztófa virág.

Khi gagsága miatt
Évekig vált zárva,
A bürtön olján a
Khomáromi várba.

S ez a Zsufák Laeci,
Urakhok rablója,
Khi nevet válthozott:
Honjady Lászlóra“

Ez oly szemthelenség,
Oly szörnüi jalázat,
Hojd nem eshoda ha az
Enyém vér fellázad.

Nadj Honjody László
Oda lenn a sirba,
The fakhadolhatsz csak
Igazán még sirva.

Hojd a mi ős nevtünk
Út hathosért adnak,
S hojd büszke multunkat
Lábbal meghthapodnak...

Szédjen az országra, az egész nemzetre,
Mikhar ez a cshüfásg nyilthan megengedte.
S ha ez a rút helyzet idj morod thuvábbra,
Átválthozok újra Sehmützig Ábrohámra.

Macsesz.

Hózd rá czigán!

Hózd rá czhigán!

Tárczanyító hangun szöljon a nűthád,

Üröm künyttöl

Ázott képem, s tárczám ledjen a kóthád.

Száraz fádnak

Minden hórja vig indulót reszkeszen,

Hodj a nyózott

Magyar goj nach Amerika mehessen.

Mandják: büvös

Báljos, éden kert a nadj börze terem,

Öntözhetik

A csolással, mégis krach virág terem.

Ödjes csaló,

Hamis bukó felüdülhet árnyában

Addig, amig

Palutája nem lesz király-utczában.

A zsidóiskolából.

Lelkiismereti szabadság.

Tanító: Nű jerekhek! ide kháll mastand hallgatúzani mogotokat! Fhagam nektük sinálni edj khérdés. Ki valna aljan ödjes khütettük, oki meghodná nekhüm jönjöröben mandani, hodj miben állja mogát az a lelkiismerethi szabodság?

Nű! hát mindedjék hollgatja mogát? Az valna csak djo-lázat, ha enji shak thonól khütz edj se nem kherülnd elő, aki meghodná felelni az enjel khérdésnek!

Na, the szomár! hát ha edj se nem tod majd megman-dok hát én.

Az a lelkiismereti szabodság abban állja mogának, hodj minden szobod sinálni, szabodság van nektük még jilkulni is, sak „rebach“ ledjen a vége.

Történelemből.

Tanító: Nű jerekhek! mastand fagak nektük modjo-rzni a történelem. Otilla valt a hunoknak hatalmas fejedelm, oki mindent thünkre tette, mindent elposztotta ott, a hová sak betette az üvé lábát, el is nevezték aztánd ütét „Isthen-osthorának“. Jerekhek! hajd lášham, ki thodna nekhüm iljen noj hothalmas edjén megnevezni?

Mojsse jerek Az enyém grósztáthi is meg valt iljen noj hathalmasság, mert az is minden fhalut thünkre tette ohol sak lakta mogát ozthán üteth is elnevezthék „fhalu-ostorának“.

Tanító: Ödjesebben nem is felelhetted valna jerekh! merth ez még Othilánál is nojjobb tálent valt. Sak iparkodjál mogodat és khüvessél a tied grósztáti példáját, még noj ember leszi mogát belüld.

Be sok falut, be sok várost...

Be sok falut, be sok várost bejártam,
Handlérozva sok gojt nyúztam s kaszáltam.
Ha nem láttam otthon a ház lakóját,
Gyorsan loptam a butyromba holmiját.

Megkövetem törvénybíró uramat,
Ítéljen el, de ne bántsá holmimat.
Erre-arra! Betyár zsidó mindenét!
Lopott tárgyát félti, nem az életét.

PHOLITHIKI!

Ha birni akarthok
Ez a szhép országot,
Az uzsora mellett.
Legjobban ajánlok:
Az erkühülstelenség;
Ez kipróbált fejdver,
Phantas czentrom tholál
S a khüvetkezménje
Mindig bizthas holál,
S megdül az ellenség.

Még a phénz nem elég,
Marad nálók edj khines,
Ez az erküles, melynél
Nadjobb tükepénz nincs,
Ez a fellegvárúk.

De hojdha már ezt is
Jözthesen be vetted.
Lédj megjözödvé, hojd
Végkhép thünkre tetted
S the vadj az ör nálúk.

MACZESZ

Lapostfejű Pínkeles levele az üvé borátja Rádillik Dalfához.

Jönjörőséges Dalfi borátom!

Szhem fhül ledjél mogadat oronjos Dalfikám, mert mastand fagam nekhüd noj ojság mandani. „Májos hó 14-én thürténte mogát edj nojd eshet, melyről nekhüd ojság mandani ahajtok, vidjázszál csak the mogodnak, nehojd a gota kithörje thegüdet, „oronjos Dalfikám!“ — A madjar védedjlet thogjai megsinálták mogokhnak edj zártkhörü molatság, mely noj izgatottság szölthe khüzöttünk, — odjanis „a zártkhörü molatságból a gazember okosztófárávaló antisemit nation, hojd az ördög vitte valna ütket a phukolba, sak khürszténjeket bocsjátva be, minket „zsidókat, minden thekethória nélkül khizárthák. — Majd megboszóljok magonkhat, mink is megsinál- lonk molatság, mink se nem eresztjük be ütket. „Minek is valna beeresztheni azokhat a szemtelenek odje Dalfikám?! a kik iljen jólátat elküvetthék rajthonk? Vissza fagunk adni a khülesön odj-e? „hiszen nem valók azok becüsethes emberek khüzé.

Sókol a thied boráthod

Kecskemét 1883. Májos 15.

Pínkelesz.

Jó lesz itt megjegyezni, hogy erről a Pínkelesz zsidóról azt mondják, hogy mindég hazudni szokott s csak harmadrésze igaz a beszédjéből, azért levelének csak minden 3-ik sora olvasandó.

Szerkesztői üzenetek.

Piseri. Legközelebb hozni fogjuk. — M. N. A kérdezett kereskedő zsidó. — L-y. „Ébredjünk“ Nyiregyházán, „Testvé- riség“ Kecskeméten. Melegen ajánljuk. — Többeknek. Rendkívül olcsó könyveinkből t. előfizetőink egyes munkákat több példány- ban is megrendelhetnek. — L. J. Sort kerítünk. — Zombor. Nem úgy kell a zsidókérdést megoldani. Különbben váljék egészségére. — Bandi. Kérjük folytatni. — P. M. T-Szarvad. Csak lesz esze, hogy el ne patkoljon? Várva várjuk gyógyulását. Levele értele- mében intézkedtünk. — Moóról azt írja egy zsidó nektük: „Le- gyenek szivesek egy kötélyel mindeniktiket felhuzatni, mert más nem érdemelnek“ — a zsidók, ezt meg mi írjuk hozzá. — G. M. Ön 3 frtot küldött be a „Külföldi Regénytár“ I. és II. évnegyedére; miután azonban az I. évnegyed a megfajtás fejében ingyen jár, előjegyeztük ez összeget a II. és III. évnegyedre.